

ISPAROMAR

SZABÓ ZSOLT: LÉTEZEM

Baja, 2024

A BAJAI TÜRR ISTVÁN MÚZEUM KIADVÁNYAI 42.

Sorozatszerkesztő: N. Kovács Zita

Fotók, reprodukciók:

Szabó Zsolt

Angol fordítás:

Osztrogonácz Edit

© Szabó Zsolt

© N. Kovács Zita

Felelős kiadó:

N. Kovács Zita

múzeumigazgató

ISBN

ISSN 0324-2366

Nyomdai munkálatok:

ARCULAT NYOMDA, Baja

ISPAROMAR

Szabó Zsolt: Létezem

Mindig ámulatba ejt a fénykép, és a feltett kérdés: ez micsoda? A valóság, vagy annak csak tükörképe, esetleg az emberi gondolat vagy kéz átírta szellemi lenyomata? Dokumentum vagy művészi alkotás? Különös helyzet állt elő a 19-20. század fordulóján, amikor a legjobb fényképek közül néhányat festők készítettek, miközben a legtöbb fényképész igyekezett a festészet hatásait utánozni. A képzőművészet és a fotográfia története szorosan összefonódott. A 20. század közepére több elmélet született arról, hogy a két művészeti ág alapvetően különbözik. Egy amerikai kritikus, Clement Greenberg amellet érvelt, hogy a festészet jövője abban rejlik, hogy azokra a sajátosságokra koncentrál (festék, színkezelés, ecsetkezelés, méret stb.), amelyek elválasztják a fényképészettől. Ezzel párhuzamosan a fotográfia elméletirői és történészei többen, köztük John Sarkowski, a New York-i Modern Művészetek Múzeumának kurátora a fotográfia újszerűségét és egyediségét hangsúlyozta: „a fénykép feltalálása – írta nagy hatású könyvében, *A fotográfus szemé-ben* (1966) – radikálisan új képkészítési technikával kecsegtetett: egy olyan módszerrel, amely nem a szintézisen, hanem a szelekción alapul.” Nézete szerint a fotográfia természetéből fakadóan modern, és lényegét tekintve különbözik a festészettől, egy fontos jellemzőben azonban egyik: konstruáltságukban.

Aki kamerát használ, mindig vannak vele kapcsolatban fenntartásai: mi a valóság és mit ragadunk meg, formálunk képpé belőle? Mert a valóság nehezen meghatározható vagy megfogható fogalom, nem elválasztható tőlünk. A fénykép pedig éppen ezt teszi: elválaszt minket a valóságtól, a világtól. Ezzel egyidőben azonban a képek által egy sajátos világot is teremt, egy olyan külön világ születik, amely önmagában létezik, amelynek önálló aurája van.

A fényképezőgép 1839-es feltalálása óta időről-időre felmerülő kérdés: vajon a fényképezés művészet-e? A 19. század közepén csak a gazdagok készíthették el saját fényképeiket, a vagyonosok időtöltése volt. A fényképezés hihetetlenül gyorsan terjedt. Daguerre 1839. szeptember 17-én tartott nyilvános bemutatója után nyolc évvel – a becslések szerint – évente félmillió fotografikus lemezt adtak el Párizsban, többségükben természetesen portrékat. A 20. század fordulóján egyre többen engedhették meg maguknak, hogy fényképezzenek, de a kifinomult kamerához még mindig nagy hozzáértés, tudás kellett, az eljárás nehézkes maradt. 1900-ban a Kodak kiadta az első Brownie-t, egy olcsó, tömegpiacra szánt gépet azzal a szlogenel: „Te megnyomod a gombot, mi megoldjuk a többit.” Mindez magával hozta a

hétköznapi élet mülékony pillanatainak megörökíthetőségét és összegyűjthetőségét, az idő megállításának, az emlékezet jelen idejűvé tételének lehetőségét.

Nem meglepő, hogy az emlékezetet irodalmi alkotásaiban vizsgáló Marcel Proust hatalmas rajongója volt a pillanatképeknek. Az eltűnt idő nyomában (1913-1927) című regényének főhőse a Guermantes hercegnőről készült fényképet nézegetve azon mélézik: mintha „a hercegnő, a kerti kalapban, egyszerre megállt volna mellettem, s először engedte volna, hogy alaposan megnézhessem arca teltségét, nyakszirtje hajlását, sarkosan összevont szemöldökét.” Proust rendkívül képszerűen írt: a látható és láthatatlan világot kubista módszerrel bontotta alkotóelemeire, majd műveiben szavakkal fűzte őket újszerű látásmódjával újszerű egységgé. A fényképeket Proust emlékezetének legfontosabb generátoraiként, a múlt és a jelen találkozási pontjaiként használta.

A Daguerre-i örökség és a Proust-i hagyomány 21. századi hordozója, megújítója Szabó Zsolt fotóművész, aki a Pécsi Tudományegyetemen és a párizsi Sorbonne-on végezte tanulmányait, s aki inspirációs forrásként két magyar származású mesterre: André Kertész és Moholy-Nagy László életművére tekint. Szürreális, konceptuális világképére nagy hatással volt Giorgio de Chirico és Piero Manzoni olasz képzőművész. Szabó Zsolt számára a fényképezés egy olyan analóg művészeti technikát jelent, amely az emlékezet negatív és a pozitív képeinek végtelen halmazában, a fény és az ezüst ion termékeny kölcsönhatásában kimeríthetetlen fizikai és kémiai találkozási pontokat kínál. Fotográfiai analóg filmre készülnek, kézi nagyításaihoz barit papírt használ.

Szabó alkotásait nézve nem kérdés: a fotográfia az emlékezet és az emlékeztetés művészete, s mint ilyen érték. Akár szellemi, akár tárgyi, akár anyagi értelemben. Művészeti alkotásai, műtárgyai azért értékesebbek annál az anyagnál, amelyből készültek, és amelyről szólnak, mert a szellemi értéket, az ő testet öltött gondolatát is képviselik. Szabó Zsolt fotográfiáiban a látvány mögötti gondolat, az emlékezet és a pillanat személyes szintézisének megragadására, megökökítésére és bemutatására törekszik. A fotográfia számára egyfajta elsődleges referens: az ábrázolt, a létezett, avagy a megtörtént tartalommal egyenlőségben: az autonóm fotográfia maga a fotóművészet, minden más csak alkalmazási területe egy technikai médiumnak.

Szabó Zsolt fotóművész sorozatokban gondolkodik. Kapcsolata a Türr István Múzeummal is így formálódott: az elmúlt két évben olyan tárgyakról, múzeumi babákról készített sorozatot, amelyeken a bajai Türr István Múzeum állandó és időszaki kiállításában évtizedekig műtárgyakat, bácskai viseletdarabokat mutattak be. Olyan múzeumi babák testét, amelyek funkcionalitásuk okán a kíváncsi tekintetek elől már a kiállítótérben is rejtve voltak a bácskai népviselet alatt. Megörege-

dett, kiselejtezett babákról született különleges fotósorozata, amelyek mellett könnyedén elsétálnánk egy raktár tereiben. Ám a hétköznapi, mindig csak másodlagos referenci használatukból (használatlanlanságukból) kiemelve, szellemi, gondolati dimenzióval gazdagítva, galériában kiállítva őket, átalakult a szerepük, a funkciójuk, a jelentésük. Szabó Zsolt a Türr István Múzeum padlásán talált, félredobott, elfelejtett múzeumi babákból újrahasznosított, elsődleges referensként művészeti tárgyakat varázsolt. Műalkotásaiban kiemelte korábbi láthatatlan szerepükből őket, létezésüket (a rejtőző tartalmakat) önmagukért létezőkké tette.

A korábban a bajai múzeumban kiállítási babaként használt installációk olyan imitált emberi testek, amelyeket a viseletek bemutatására használtak. A fotográfiákon a funkcionalitásuktól megfosztott, eddig láthatatlan installációk kerültek a figyelmünk fókuszába. A művészet konstruktív és dekonstruktív, konceptuális jellegének köszönhetően a kiselejtezett babák képesek újjászülni. A genesis gesztusát ismétli általuk a művész. Az élettelen tárgyak lélekvándorlása, a formák transzparenciája Modigliani festészeti örökségét idézi. A babákon megjelenő mozdulatok, a test- és képzettársítások létezésünk esszenciáit: a kapcsolatok lehetőségét és annak hiányát, a magány érzésének képi megjelenését jelképezik.

Az installáción felvillanó, a műtárgyak védelmét szolgáló szintetikus légbuborékos fóliadarabok az életet jelentő levegő, a lélek szimbólumaivá válnak, amelyek egyszerre hordozzák az élet és a halál, az öröklét és a múlandóság kettősségét, ugyanakkor a mester, Manzoni avantgárd konceptualista munkáit idézik. Így válnak Szabó Zsolt fotográfiái egyszerre szent és profán műtárgyakká.

ISPAROMAR Szabó Zsolt Létezem című 2024-es bajai tárlatában a múzeumi babákról készített sorozatán kívül a létezés megragadásához társítható, konceptuálisan rokon vizuális megfogalmazásai is jelen vannak. A három tematika mentén rendeződő, de mindig a létezés megnyilvánulásait kutató sajátosan szürreális és konceptuális nézőpontokból rögzített pillanatokkal, beállításokkal a fénykép elsődleges, önmagára visszautaló, referens tartalmát igyekszik kifejezni. A terek és a tereket tagoló élő vagy élettelen testek, formák és a fények jelenléte vagy éppen hiánya egy képben, egy képért forrnak össze. A műalkotásban minden azért történik, hogy a kép, a fénykép, a felvétel önmagát mutassa meg: azt, ahogyan a valami történt, ahogyan a valami létezett, s egyszer csak a fotográfus keze által autonómmá vált.

A művész szándéka és a befogadó értelmezése túlmutat a szem közvetlen tapasztalásán, végső soron az alkotás viszonylagosságát, az élet és a művészet problematikus kapcsolatát sugallja, a szokásostól eltérő módon és élességgel. Ez a viszonylagosság és problematikus az azonban nagyobb figyelmet érdemel, semhogy egyszerű kézlegyintést követően átlépünk felette. Kicsit maradjunk a vizuális kísérlet nézegetésénél.

A három sorozat három létformáról ad egy-egy szubjektív jelentést, leírást: egy-egy részletet valamiről, amit eltakar és valamiről, amit kiemel. A korábban eltakart (vagy árnyékban lévő) tárgy kiemelése megváltoztatja a megszokott nézőpontot, megmutatja az addig rejtett felületet, formát, hangsúlyt és más minőségi értéket kap. A képek fekete-fehér redukáltsága, az egyetlen szín, a vörös megjelenése és a fények és árnyékok éles ellentéte a folyton változó, megújuló elem, amelyben az állandóságot a sorozatok tematikus ismétlődése jelenti. Az ellentétpárok megjelennek a színekben is, a fogalmi síkon is és a zománcmunkákon lévő betűsorok alakjában is (a hangok megfelelését hozzáképzeltük), s ez a kettős ellentétpár hol harmonizál egymással, hol pedig visszajára fordított. A bonyhádi zománcgyárban kiselejtezett vörös zománcablán szitázott és kiégetett betűk olvashatók: egy önmagára utaló cím, mint grafikai elem. A vörös tábla valójában az analóg fekete-fehér képek laborálásánál használatos fény megtestesítője (hisz a vörös fényvel úgy látunk a sötétkamarában hogy közben nem rontjuk az eredményt).

Szabó Zsolt műveiben a dehumanizált valóság képei jelennek meg, amelyek nyomán sajátos módon korszerű érzések élednek. Munkáiban nem valami ellen emel szót, hanem a jelen és a jelenben múlt idő, az emlékezet érzékeny szemlélésére hívó alkotásaiban a hamis nosztalgiáktól szeretne elfordítani. Keresi azokat az ideákat, amelyeket az élete során formált, formál meg, de közléseiben csak az objektív felismerést adja közre a fotográfia mechanikus eszközhasználatával.

A 20. század utolsó harmadában úgy tűnt, hogy senki, még az újdonságra mindig éhes nyilvánosság sem fizet – legalábbis sok pénzt nem – egy nyomtatott papírlapért vagy fotóért, amely egy közvetlenül nem is érzékelhető eseményre utal. Úgy tűnt, hogy a befogadók nem fordultak megfelelő figyelemmel a fényképező művészek egy csoportjának tűnény helyzetekről, állapotokról készült dokumentációjáért. Az ezredfordulón azonban a jelentősebb konceptuális művészek már Magyarországon is be tudták mutatni galériákban alkotásaikat és el tudták adni műveiket, a szellemi, lelki luxus megtestesítőit.

Ma már nem kétséges, hogy a koncept art, a fogalmi művészet esztétikai eredményei jelentősek. Egy szubjektíven tájékoztató, nem privilegizált, közvetlenségen és őszinteségen alapuló szemlélet alkalmi hatalomátvétele indított el olyan művészeti kísérleteket, amelyek érvényesülését korábban súlyos történeti, művészettörténeti, esztétikai előítéletek és formális beidegződések homályosították el. Egyszer csak nyilvánvalóvá vált, hogy helye van annak a művészetnek is, amely a funkcionális vagy dekoratív tárgyval párhuzamosan új gondolatokat, üzeneteket, kritikákat is megfogalmaz, amelyeken keresztül vizsgálja és élte önmagát.

Ha van a magyar kultúra, a magyar művészet jövője és jelentőségének növekedése szempontjából reménységre okot adó út, az éppen az, ha valaki ébren tartja örökségünk újraalkotó módon történő használatának igényét és képességét. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a művészeti kultúra nemzedékről nemzedékre hagyományozódik, és csak akkor képes a fennmaradásra, ha minden nemzedék talál benne válaszokat a saját kérdéseire. Ezért minden életerős nemzedék újrafogalmazza a hagyományt és annak jelentését, jelentőségét a maga igényei szerint. Pontosabban szólva: az a nemzedék bizonyul életerősnek, amelyik képes és hajlandó erre az újrafogalmazásra. A magyar kultúrát, a magyar művészetet „használók” és szolgáltatók felelőssége és feladata abban rejlik, hogy folyamatosan fenntartsák az egymást követő nemzedékekben az örökség újraalkotó módon történő használatának igényét, képességét és lehetőségét. Szabó Zsolt és művészete ennek a nemzedéknek tagjaként mindenképpen figyelmünkre méltó és érdemes. ■

N. Kovács Zita

ISPAROMAR

Zsolt Szabó: I exist

I am always amazed by the photograph and the question: what is it? Is it reality, or just a reflection of it, or is it a mental imprint transcribed by human thought or hand? Document or artwork? A strange situation arose at the turn of the 20th century, when some of the best photographs were taken by painters, while most photographers tried to imitate the effects of painting. The history of fine art and photography is closely intertwined. By the middle of the 20th century, there were several theories that the two art forms were fundamentally different. An American critic, Clement Greenberg, argued that the future of painting lies in its concentration on the specifics (paint, colour management, brushwork, size, etc.) that separate it from photography. At the same time, several theoreticians and historians of photography, including John Szarkowski, the curator of the Museum of Modern Art in New York, emphasized the novelty and uniqueness of photography: “the invention of the photograph – he wrote in his influential book, *The Photographer’s Eye* (1966) – promised a radically new image-making technique: a method based not on synthesis but on selection.” According to his view, photography is by its very nature modern and essentially different from painting, but they share one important characteristic: being constructed. Anyone who uses a camera always has reservations about it: what is reality and what do we capture and shape into an image? Because reality is a difficult concept to define or grasp, it cannot be separated from us. And the photograph does just that: it separates us from reality, from the world. At the same time, however, it also creates a special world through the images, a separate world that exists on its own and has an independent aura.

Since the invention of the camera in 1839, a question that has arisen from time to time is: is photography art? In the middle of the 19th century, only the rich could take their own photographs, it was a pastime of the wealthy. Photography spread incredibly quickly. Eight years after Daguerre’s public presentation on September 17, 1839, it is estimated that half a million photographic plates were sold annually in Paris, most of them, of course, portraits. At the turn of the 20th century, more and more people could afford to take photographs, but the sophisticated camera still required great skill and knowledge, and the procedure remained difficult. In 1900, Kodak released the first Brownie, an inexpensive, mass-market camera with the slogan, “You push the button, we’ll do the rest.” All of this brought with it the ability to capture and collect the fleeting moments of everyday life, the possibility of stopping time and making memories present.

Not surprisingly, Marcel Proust, who explored memory in his literary works, was a huge fan of snapshots. Looking at a photograph of Princess Guermantes, the main character of his novel *In Search of Lost Time* (1913-1927) comments: as if “the princess, in her sun hat, had suddenly stopped next to me and for the first time had allowed me to take a close look at the fullness of her face, the curve of the nape of her neck, her eyebrows as she frowned.” Proust wrote extremely figuratively: he broke down the visible and invisible world into its component parts using the Cubist method, and then in his works he linked them with words into a new unity with his innovative perspective. Proust used photographs as the most important generators of his memory, the meeting points of the past and the present.

The 21st-century bearer and innovator of the Daguerre heritage and the Proust tradition is the photographer Zsolt Szabó, who completed his studies at the University of Pécs and the Sorbonne in Paris. He regards two masters of Hungarian origin: André Kertész and László Moholy-Nagy and their work as a source of inspiration. His surreal, conceptual world view was greatly influenced by the Italian artists Giorgio de Chirico and Piero Manzoni. For Zsolt Szabó, photography is an analogue art technique that offers inexhaustible physical and chemical meeting points in the endless set of negative and positive images of memory, in the fertile interaction of light and silver ions. His photographs are made on analogue films, and he develops them manually using Baryta paper.

Looking at Szabó's works, there is no question: photography is the art of memory and reminder; therefore, it is a precious thing. Both in an intellectual, material, or financial sense. His works of art and artefacts are more valuable than the material they are made of and about, because they also represent his intellectual value, his embodied thought. In Zsolt Szabó's photographs, he strives to capture, preserve and present the thought behind the sight, the personal synthesis of memory and the moment. For him, photography is a kind of primary referent: on a par with the content that is depicted, existed, or happened: autonomous photography is the art of photography itself, everything else is just the field of application of a technical medium.

Photographer Zsolt Szabó thinks in series. His relationship with the Türr István Museum was formed in the same way: in the past two years, he created a series of photographs of objects and museum mannequins, on which artefacts and pieces of clothing from Bácska were presented for decades in the permanent and temporary exhibitions of the Türr István Museum in Baja. The bodies of museum mannequins that, due to their functionality, were already hidden from prying eyes even in the exhibition space under the Bácska folk costume. His special photo series was born of old, discarded mannequins, which we could easily walk past in the storeroom. But by taking them out of their ordinary,

always only secondary reference use (unusability), enriching them with an intellectual dimension, exhibiting them in a gallery, their role, function, and meaning were transformed. Zsolt Szabó recycled art objects from discarded, forgotten museum mannequins found in the attic of the Türr István Museum and turned them into primary referents. In his works of art, he elevated them from their previous invisible role, made their existence (the hidden contents) existent for themselves.

The installations previously used as display mannequins in the Baja museum are simulated human bodies used to present costumes. In the photographs, the hitherto invisible installations deprived of their functionality came into the focus of our attention. Thanks to the constructive and deconstructive, conceptual nature of art, discarded mannequins are able to be reborn. Through them, the artist repeats the gesture of genesis. The reincarnation of inanimate objects and the transparency of forms recall Modigliani's painting legacy. The movements, body and image associations appearing on the mannequins symbolize the essences of our existence: the possibility of relationships and their absence, the visual appearance of the feeling of loneliness. The pieces of foil with synthetic air bubbles on the installation protecting the art objects become symbols of the air that signifies life, the soul, which bear the duality of life and death, eternity and transience, and at the same time evoke the avant-garde conceptualist works of the master Manzoni. This is how Zsolt Szabó's photographs become simultaneously sacred and profane works of art.

ISPAROMAR Zsolt Szabó's 2024 exhibition in Baja, entitled *Létezem* (I exist), includes, in addition to his series of museum mannequins, his conceptually related visual formulations in connection with capturing existence. Organized along the three themes, but always exploring the manifestations of existence, he tries to express the primary, self-reflective, referential content of the photograph with moments and settings recorded from particularly surreal and conceptual viewpoints. The spaces and the animate or inanimate bodies and forms that divide the spaces and the presence or absence of light come together in one image, for one image. In the work of art, everything happens so that the image, the photograph, the recording shows itself: the way something happened, the way something existed, and suddenly became autonomous through the hand of the photographer.

The photographer's intention and the receiver's interpretation go beyond the direct experience of the eye, ultimately suggesting the relativity of the creation, the problematic relationship between life and art, in a different way and sharpness than usual. However, this relativity and problematic nature deserve more attention, it is not to be ignored with just a simple wave of the hand. Let's just look at the visual experiment now.

The three series give a subjective meaning and description of three forms of existence: one detail of something it covers and something it highlights. Highlighting an object that was previously covered (or in shadow) changes the usual point of view, reveals the previously hidden surface, shape and emphasis and it acquires a new quality. The black-and-white reduction of the images, the appearance of the only colour: red, and the sharp contrast of lights and shadows is the ever-changing, renewing element, in which the permanence is represented by the thematic repetition of the series. Pairs of opposites appear in the colours, on the conceptual level, and in the shape of the letters on the enamel works (we can also think of the corresponding tones), and this double pair of opposites sometimes harmonizes with each other, and sometimes it is reversed. Screen painted and burned letters can be read on a red enamel board discarded in the Bonyhád enamel factory: a self-referential title as a graphic element. The red board is actually the embodiment of the light used in the laboratory of analogue black-and-white images (since we can see in the darkroom with red light without deteriorating the result).

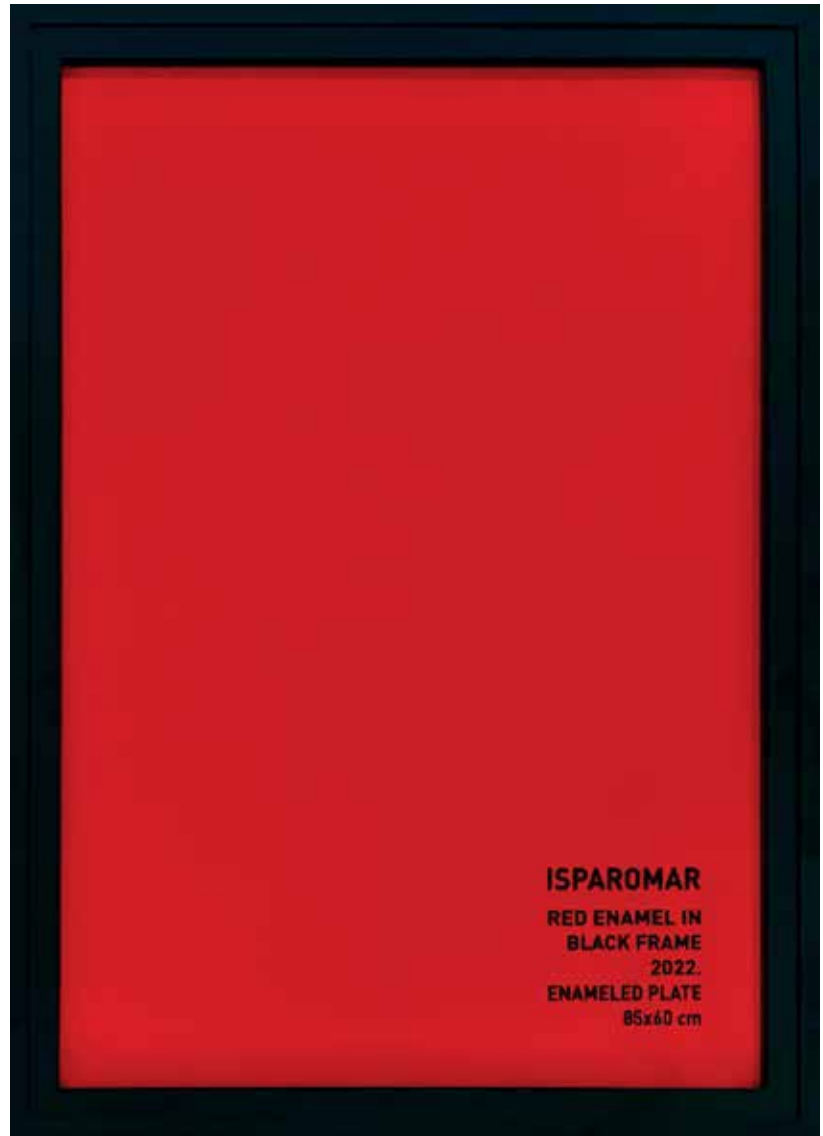
In the works of Zsolt Szabó, images of dehumanized reality appear, which are followed by peculiarly modern emotions. In his works, he does not raise a word against something, but wants to turn away from false nostalgia with his creations that call for a sensitive observation of memory, the present and the time passing in the present. He searches for the ideas that he has formed during his life, but in his communications he only provides the objective recognition by using the mechanical tool of photography.

In the last third of the 20th century, it seemed that no one, not even the novelty-hungry public, would pay – at least not a lot of money – for a printed piece of paper or photo that referred to an event that could not be directly perceived. It seemed that the recipients did not pay enough attention to the documentation of the fragile situations and conditions of a group of photographic artists. However, at the turn of the millennium, the most important conceptual artists were already able to present their works in galleries and sell their works, the epitome of intellectual and spiritual luxury.

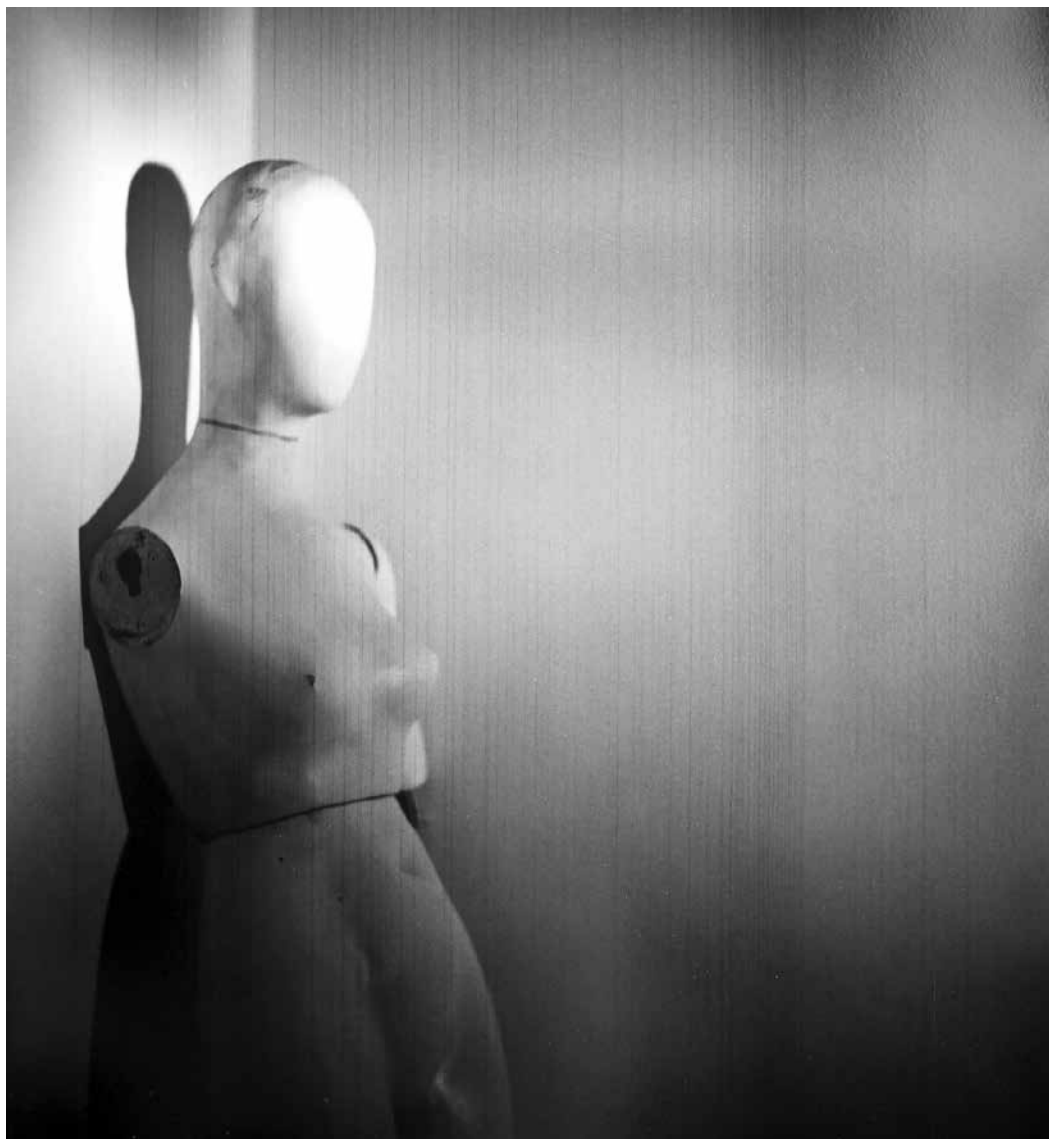
Today, there is no doubt that the aesthetic results of concept art are significant. The occasional takeover of a subjectively informative, non-privileged approach based on directness and honesty initiated artistic experiments, the validity of which was previously obscured by serious historical, art historical, aesthetic prejudices and formal conditioning. All of a sudden, it became obvious that there is also a place for the art that, in parallel with the functional or decorative object, formulates new thoughts, messages, and criticisms, through which it examines and enlivens itself.

If there is a path that gives rise to hope in terms of the future and importance of Hungarian culture and Hungarian art, it is precisely that, when someone keeps awake the need and ability to use our heritage in a creative way. We must not forget that artistic culture is passed down from generation to generation and can only survive if each generation finds answers to its own questions in it. That is why every vigorous generation redefines tradition and its meaning and significance according to its own needs. To be more precise: the generation that is able and willing to do this reformulation proves to be viable. The responsibility and task of those who “use” and serve Hungarian culture and Hungarian art lies in continuously maintaining the need, ability and possibility of using the heritage in a creative way in successive generations. As a member of this generation, Zsolt Szabó and his art are certainly worthy of our attention. ■

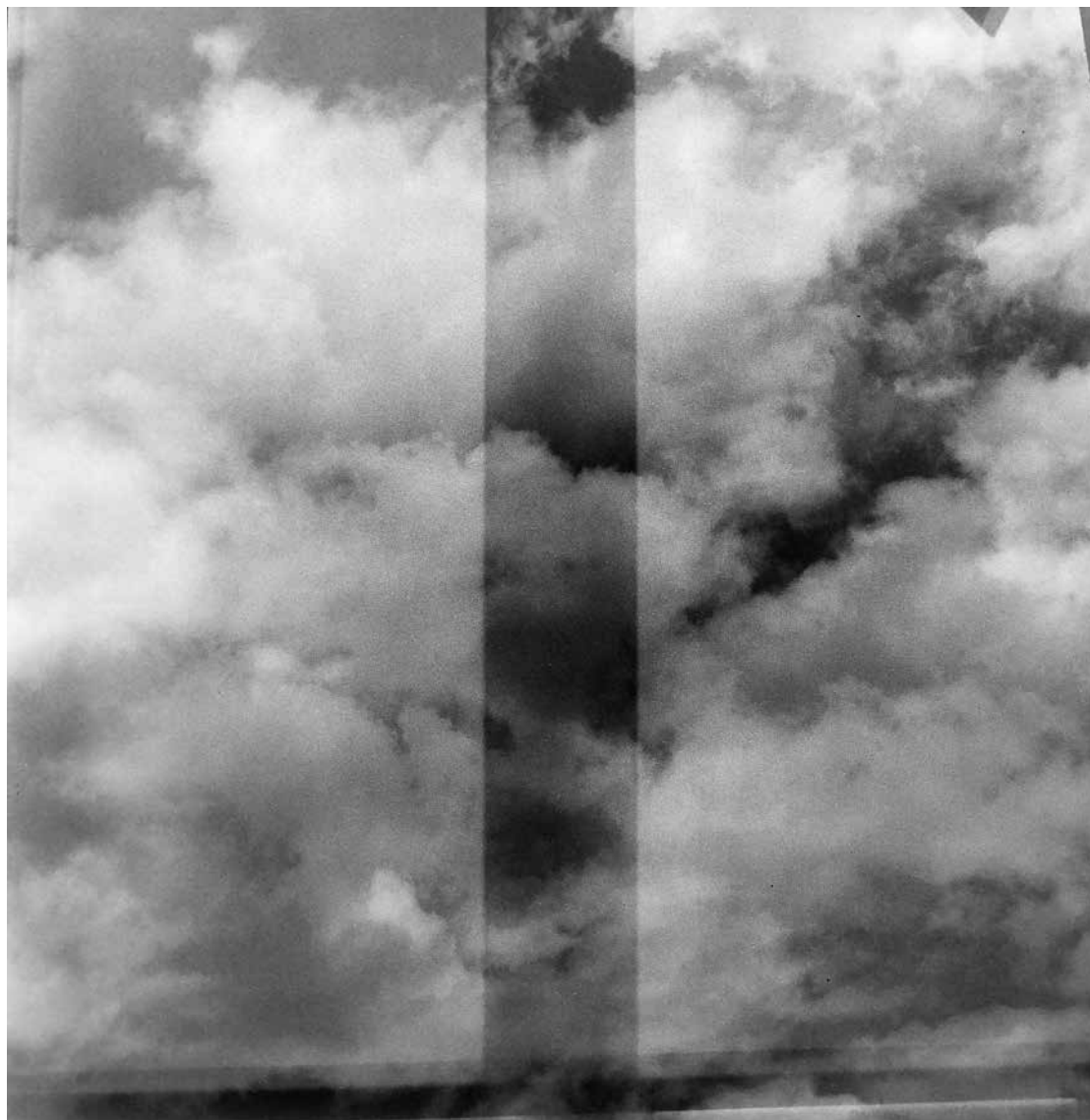
Zita N. Kovács

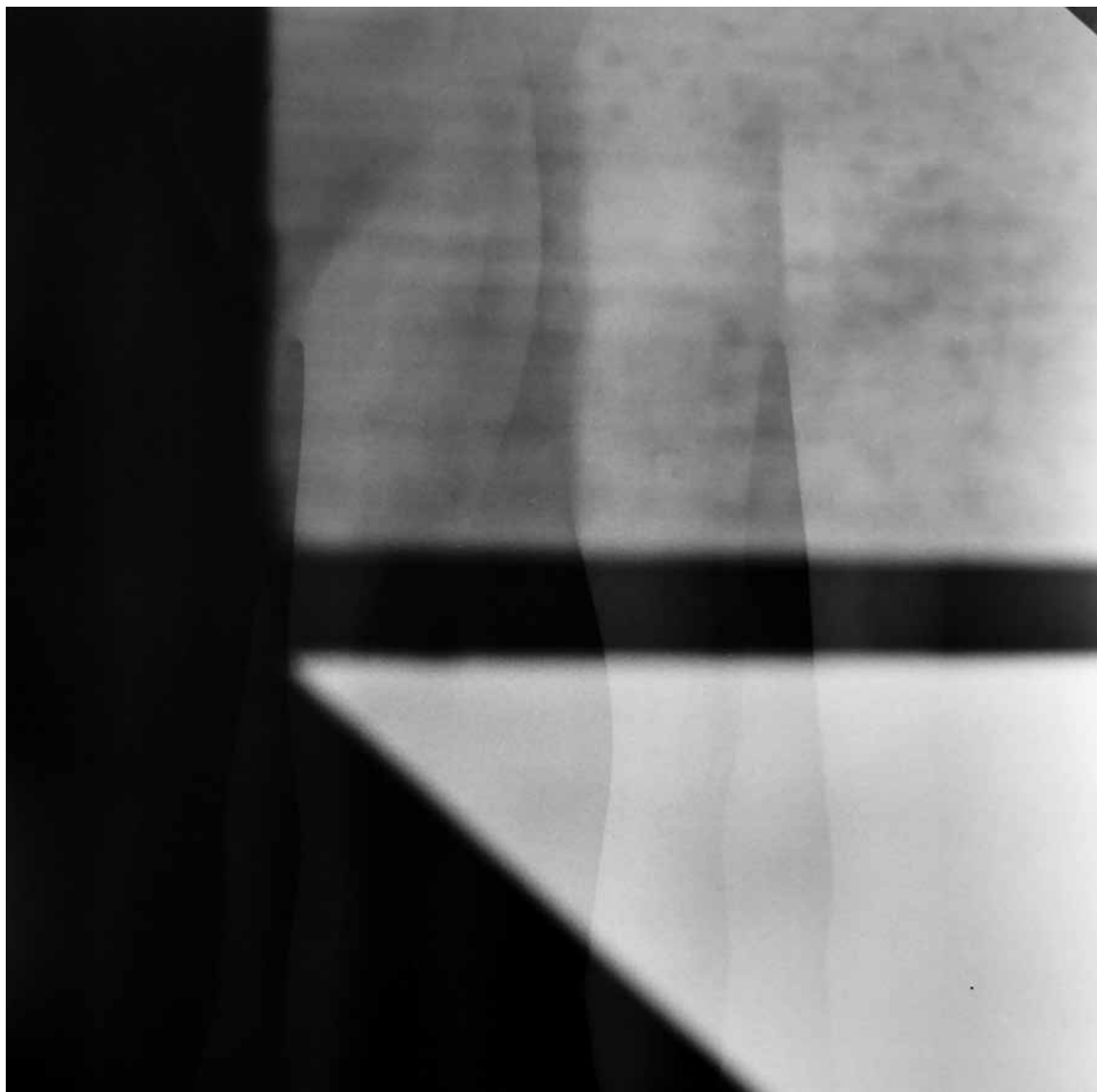
*Red enamel in black frame - enameled plate
85x60 cm (2022) - 1/1*

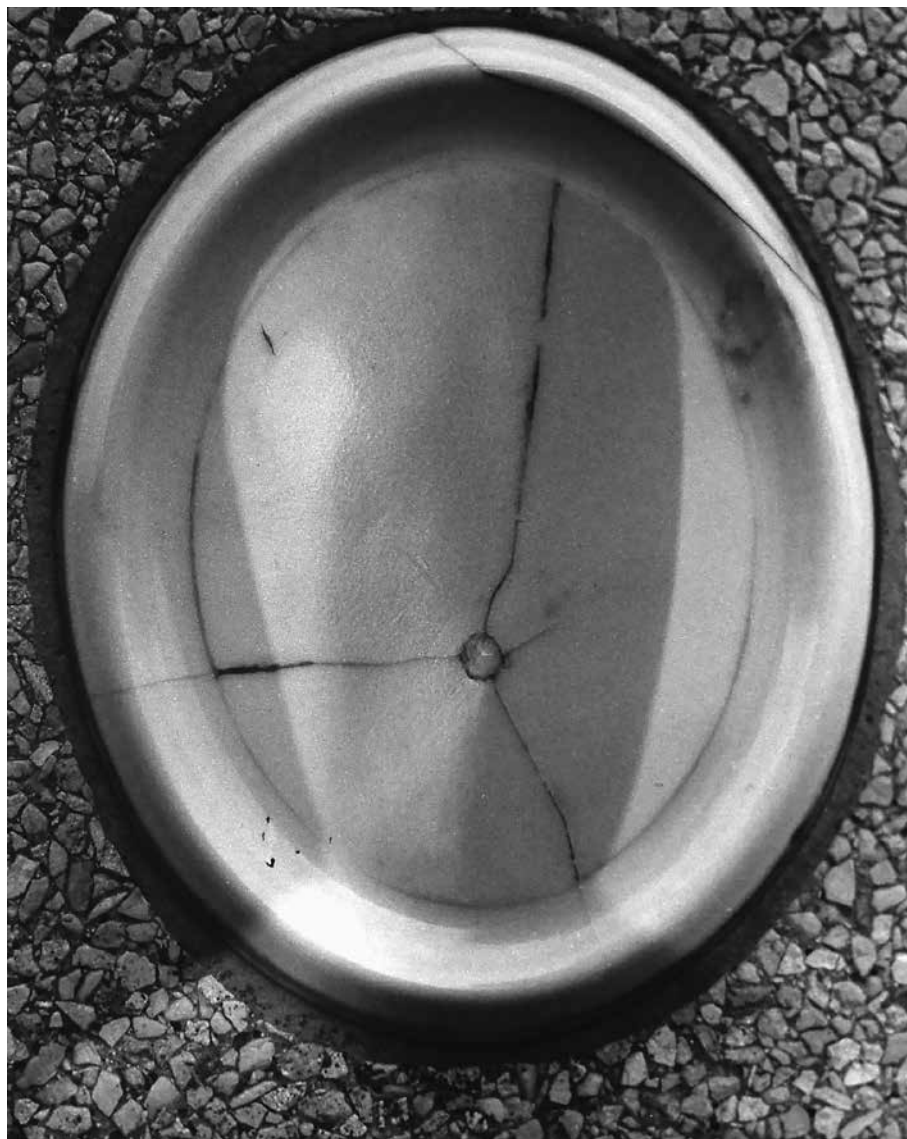
Lumière - analog film/gelatin silver print
49,5x48 cm (2020) - 1/1

Lontano - analog film/gelatin silver print
50x49 cm (2022) - 1/1

Lontananza - analog film/gelatin silver print
29,5x30 cm (2022) - 1/1

*Il ricordo di un volto - analog film/gelatin silver print
25x20 cm (2022) - 1/1*

*Awakening of consciousness 0 hour - analog film/gelatin silver print
49,5x48 cm (2020) - 1/1*

*Awakening of consciousness 12 hour - analog film/gelatin silver print
49,5x48 cm (2020) - 1/1*

Awakening of consciousness 24 hour - analog film/ gelatin silver print
49,5x48 cm (2020) - 1/1

*Luna I. - analog film/gelatin silver print
49,5x47,5 cm (2020) - 1/1*

Un mondo dentro l'universo - analog film/gelatin silver print
29,5x30 cm (2023) - 1/1

*Luna III. - analog film/gelatin silver print
40x60 cm (2020) - 1/1*

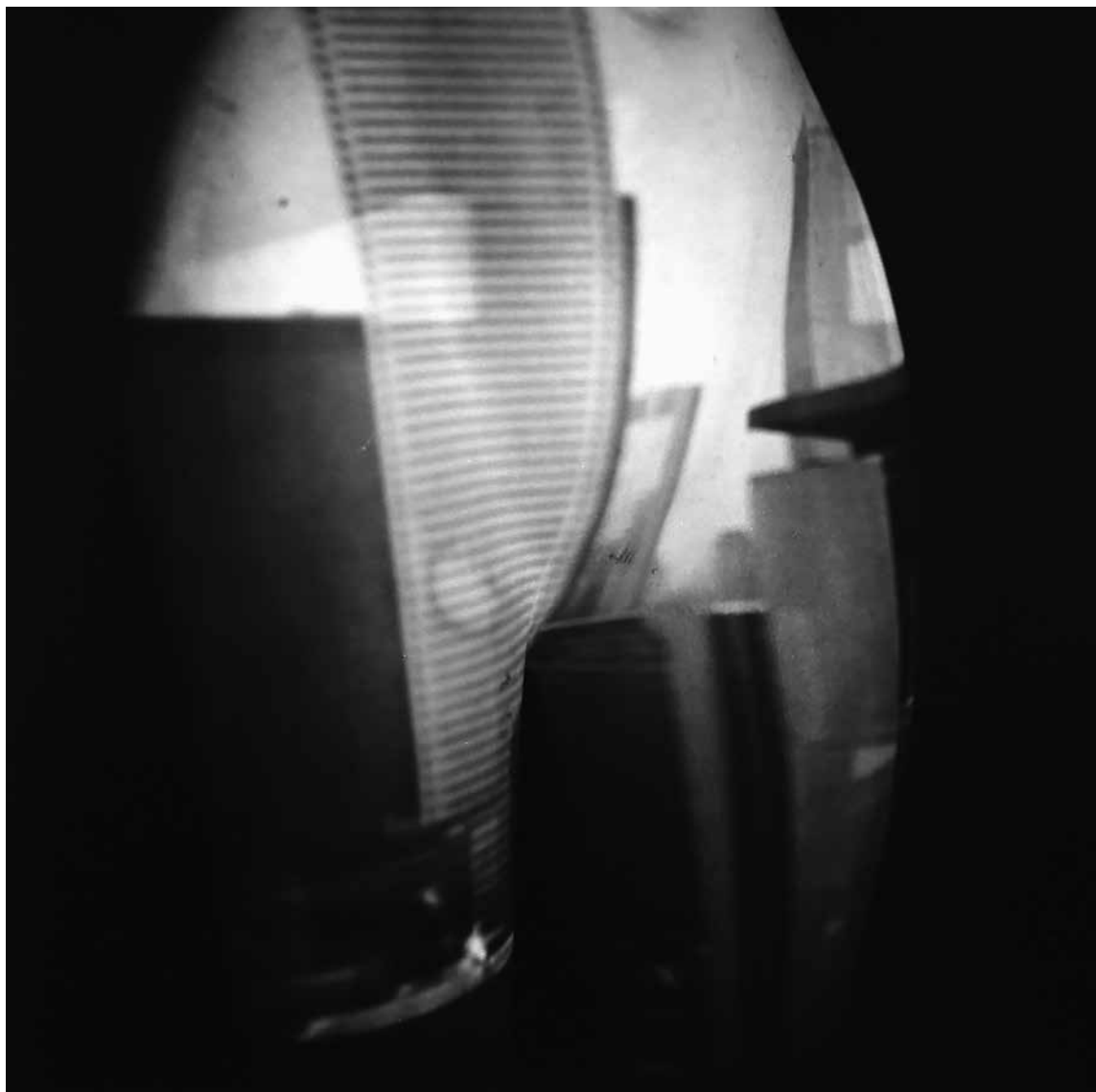
La America I - analog film/gelatin silver print
23,5x19 cm (2022) - 1/1

La America II - analog film/gelatin silver print
23,5x19 cm (2022) - 1/1

La America III - analog film/gelatin silver print
18,7x18,8 cm (2022) - 1/1

La America IV - analog film/gelatin silver print
18,7x18,8 cm (2022) - 1/1

Plastic lover - analog film/gelatin silver print
50x48,5 cm (2020) - 1/1

*Prima del volo - analog film/gelatin silver print
19x23,5 cm (2022) - 1/1*

We are together - analog film/gelatin silver print
50x50 cm (2019) - 1/1

Famiglia I - analog film/gelatin silver print
21,8x21 cm (2023) - 1/1

Famiglia II - analog film/gelatin silver print
21,8x21 cm (2023) - 1/1

Famiglia III - analog film/gelatin silver print
18,8x19 cm (2023) - 1/1

Famiglia IV - analog film/gelatin silver print
18,8x19 cm (2023) - 1/1

Famiglia V - analog film/gelatin silver print
21,8x21 cm (2023) - 1/1

Planned life - analog film/gelatin silver print
50x50 cm (2020) - 1/1

*Passione sensuale I - analog film/gelatin silver print
21,5x21 cm (2023) - 1/1*

Passione sensuale II - analog film/gelatin silver print
59x46 cm (2022) - 1/1

Passione sensuale III - analog film/gelatin silver print
20,5x21 cm (2023) - 1/1

Toucher - analog film/gelatin silver print
49,5x49,5 cm (2020) - 1/1

*Give me a Soul - sequence 11. - analog film/gelatin silver print
49x49 cm (2020) - 1/1*

*Give me a Soul - sequence 7. - analog film/gelatin silver print
50x50 cm (2020) - (1/1)*

*Give me a Soul - sequence 6. - analog film/gelatin silver print
50x50 cm (2020) - 1/1*

Give me a Soul - sequence 8. - analog film/gelatin silver print
49x49 cm (2020) - 1/1

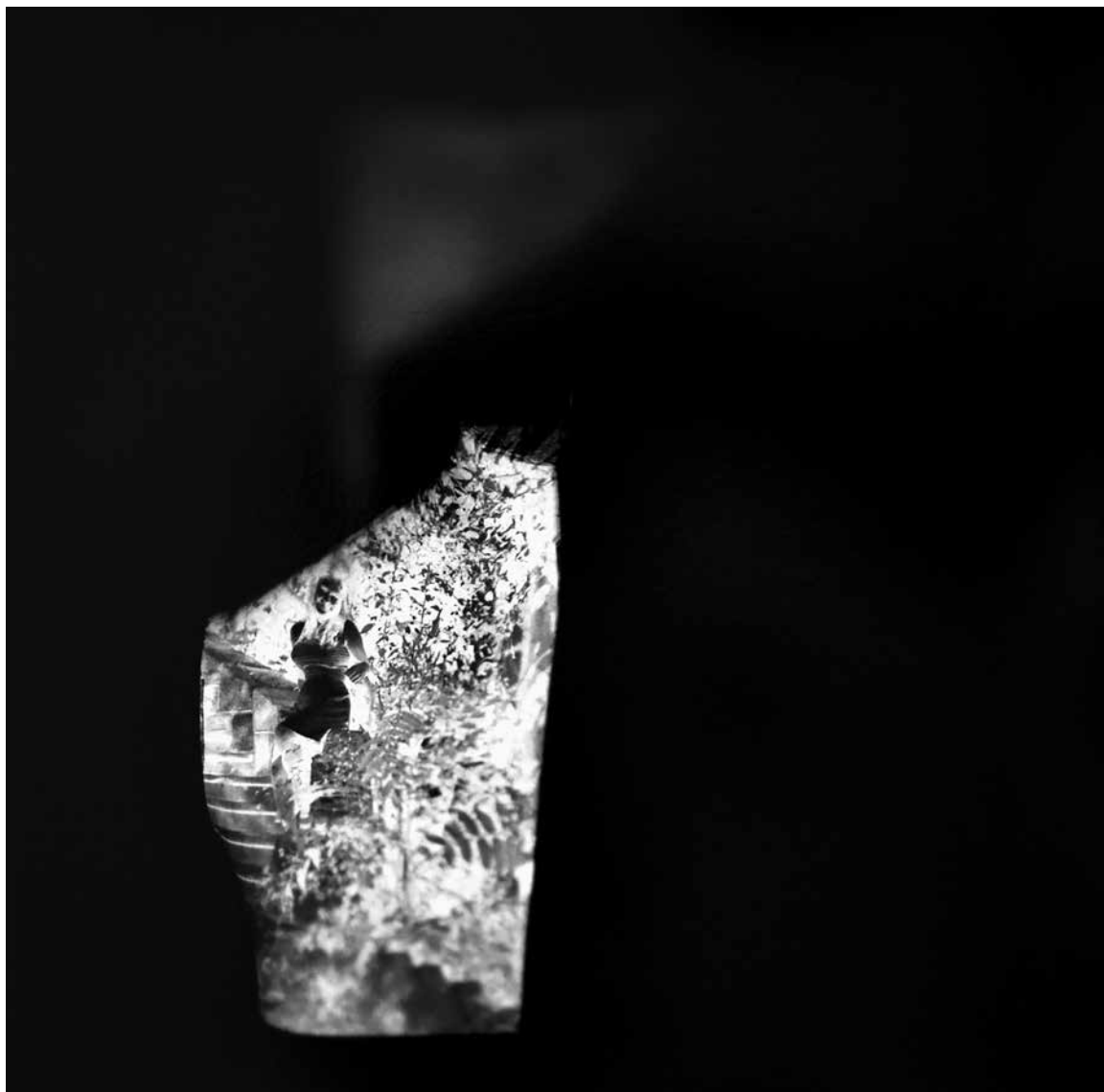
*Give me a Soul - sequence 9. - analog film/gelatin silver print
25x25 cm (2021) - 1/1*

Give me a Soul - sequence 19. - analog film/gelatin silver print
63x43 cm (2020) - 1/1

*Give me a Soul - sequence 18. - analog film/gelatin silver print
50x50 cm (2019) - 1/1*

*Give me a Soul - sequence 13. - analog film/gelatin silver print
24,5x24,5 cm (2021) - 1/1*

*Give me a Soul - sequence 17. - analog film/gelatin silver print
23x22,2 cm (2021) - 1/1*

Give me a Soul - sequence 3. - analog film/gelatin silver print
25x25 cm (2021) - (1/1)

*Give me a Soul - sequence 16. - analog film/gelatin silver print
24,5x24,5 cm (2021) - 1/1*

Give me a Soul - sequence 10. - analog film/gelatin silver print
24,5x24,5 cm (2021) - 1/1

*Give me a Soul - sequence 14. - analog film/gelatin silver print
49x48,5 cm (2019) - 1/1*

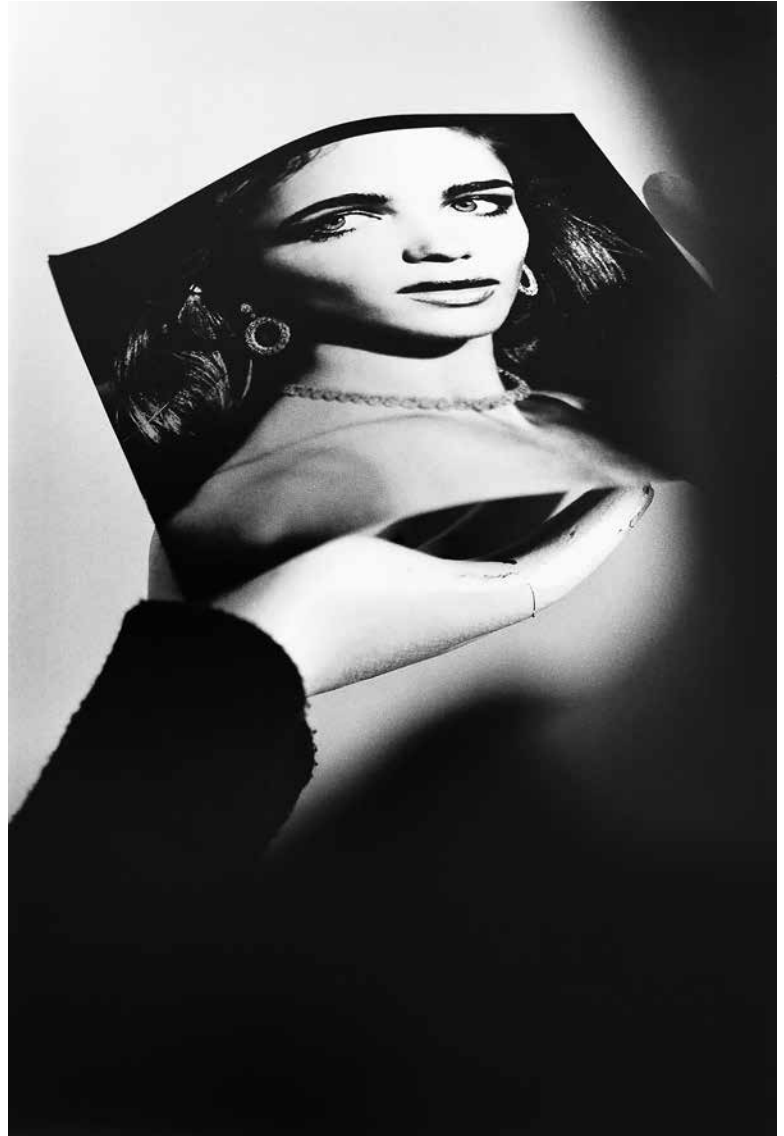
Give me a Soul - sequence 21. - analog film/gelatin silver print
22,6x22,7 cm (2020) - 1/1

*Give me a Soul - sequence 2. - analog film/gelatin silver print
60x40 cm (2019) - 1/1*

*Give me a Soul - sequence 23. - analog film/gelatin silver print
60x43,5 cm (2020) - 1/1*

*Give me a Soul - sequence 4. - analog film/gelatin silver print
60x40 cm (2019) - 1/1*

Ferite - analog film/gelatin silver print
18,5x19 cm (2022) - 1/1

Esisto - analog film/gelatin silver print
50x49 cm (2023) - 1/1

Metamorfosi I - analog film/gelatin silver print
23x19 cm (2023) - 1/1

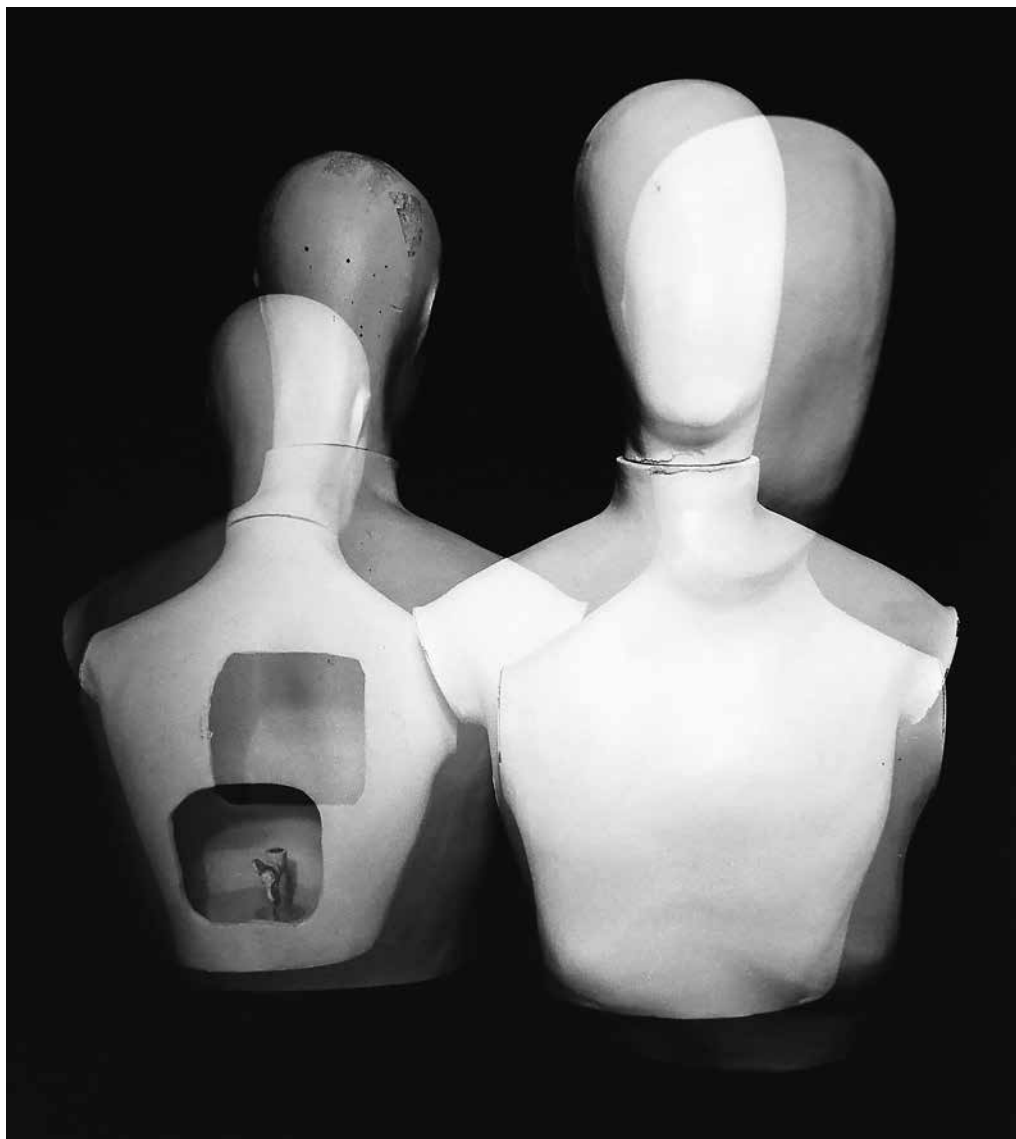
Metamorfosi II - analog film/gelatin silver print
23,5x19 cm (2023) - 1/1

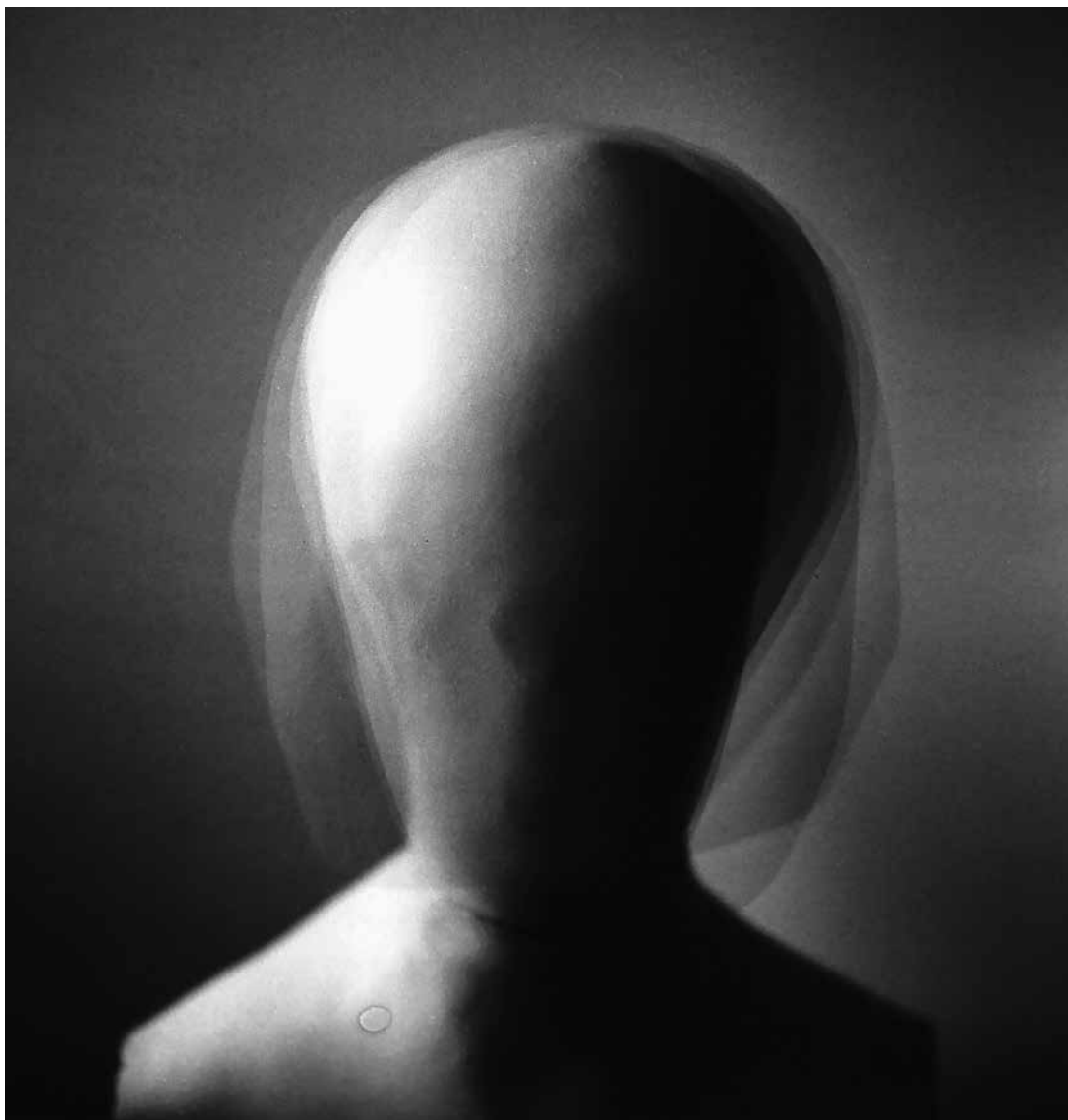
Metamorfosi III - analog film/gelatin silver print
21,5x19 cm (2023) - 1/1

Metamorfosi IV - analog film/gelatin silver print
19,5x19 cm (2023) - 1/1

Metamorfosi V - analog film/gelatin silver print
21,5x19 cm (2023) - 1/1

*Metamorfosi VI - analog film/gelatin silver print
20,85x20,2 cm (2023) - 1/1*

Dietro una tenda I. - analog film/gelatin silver print
30x30 cm (2023) - 1/1

*Dietro una tenda II. - analog film/gelatin silver print
30x30 cm (2023) - 1/1*

Dietro una tenda III. - analog film/gelatin silver print
30x30 cm (2023) - 1/1

*Dietro una tenda IV. - analog film/gelatin silver print
30x30 cm (2023) - 1/1*

Beginning and end - analog film/gelatin silver print
40x60 cm (2020) - 1/1

KÉPJEGYZÉK

0. *Red enamel in black frame (Vörös zománc fekete keretben) - enameled plate 85x60 cm (2022) - 1/1*
1. *Lumière (Fény) - analog film/gelatin silver print 49,5x48 cm (2020) - 1/1*
2. *Lontano (Távol) - analog film/gelatin silver print 50x49 cm (2022) - 1/1*
3. *Lontananza (Távolság) - analog film/gelatin silver print 29,5x30 cm (2022) - 1/1*
4. *Il ricordo di un volto (Egy arc emléke) - analog film/gelatin silver print 25x20 cm (2022) - 1/1*
5. *Awakening of consciousness 0 hour (Öntudatra ébredés 0 óra) - analog film/gelatin silver print 49,5x48 cm (2020) - 1/1*
6. *Awakening of consciousness 12 hour (Öntudatra ébredés 12 óra) - analog film/gelatin silver print 49,5x48 cm (2020) - 1/1*
7. *Awakening of consciousness 24 hour (Öntudatra ébredés 24 óra) - analog film/gelatin silver print 49,5x48 cm (2020) - 1/1*
8. *Luna I. (Hold I.) - analog film/gelatin silver print 49,5x47,5 cm (2020) - 1/1*
9. *Un mondo dentro l'universo (Egy világ az univerzumban) - analog film/gelatin silver print 29,5x30 cm (2023) - 1/1*
10. *Luna III. (Hold III.) - analog film/gelatin silver print 40x60 cm (2020) - 1/1*
11. *La America I (Amerika I) - analog film/gelatin silver print 23,5x19 cm (2022) - 1/1*
12. *La America II (Amerika II) - analog film/gelatin silver print 23,5x19 cm (2022) - 1/1*
13. *La America III (Amerika III) - analog film/gelatin silver print 18,7x18,8 cm (2022) - 1/1*
14. *La America IV (Amerika IV) - analog film/gelatin silver print 18,7x18,8 cm (2022) - 1/1*
15. *Plastic lover (Műanyag szerető) - analog film/gelatin silver print 50x48,5 cm (2020) - 1/1*
16. *Prima del volo (Repülés előtt) - analog film/gelatin silver print 19x23,5 cm (2022) - 1/1*
17. *We are together (Együtt vagyunk) - analog film/gelatin silver print 50x50 cm (2019) - 1/1*
18. *Famiglia I (Család I) - analog film/gelatin silver print 21,8x21 cm (2023) - 1/1*
19. *Famiglia II (Család II) - analog film/gelatin silver print 21,8x21 cm (2023) - 1/1*
20. *Famiglia III (Család III) - analog film/gelatin silver print 18,8x19 cm (2023) - 1/1*
21. *Famiglia IV (Család IV) - analog film/gelatin silver print 18,8x19 cm (2023) - 1/1*
22. *Famiglia V (Család V) - analog film/gelatin silver print 21,8x21 cm (2023) - 1/1*
23. *Planned life (Tervezett élet) - analog film/gelatin silver print 50x50 cm (2020) - 1/1*

24. *Passione sensuale I (Érzéki szenvedély I)* – analog film/gelatin silver print 21,5x21 cm (2023) – 1/1
25. *Passione sensuale II (Érzéki szenvedély II)* – analog film/gelatin silver print 59x46 cm (2022) – 1/1
26. *Passione sensuale III (Érzéki szenvedély III)* – analog film/gelatin silver print 20,5x21 cm (2023) – 1/1
27. *Toucher (Érints meg)* – analog film/gelatin silver print 49,5x49,5 cm (2020) – 1/1
28. *Give me a Soul – sequence 11. (Adj nekem lelket – sorozat 11.)* – analog film/gelatin silver print 49x49 cm (2020) – 1/1
29. *Give me a Soul – sequence 7. (Adj nekem lelket – sorozat 7.)* – analog film/gelatin silver print 50x50 cm (2020) – (1/1)
30. *Give me a Soul – sequence 6. (Adj nekem lelket – sorozat 6.)* – analog film/gelatin silver print 50x50 cm (2020) – 1/1
31. *Give me a Soul – sequence 8. (Adj nekem lelket – sorozat 8.)* – analog film/gelatin silver print 49x49 cm (2020) – 1/1
32. *Give me a Soul – sequence 9. (Adj nekem lelket – sorozat 9.)* – analog film/gelatin silver print 25x25 cm (2021) – 1/1
33. *Give me a Soul – sequence 19. (Adj nekem lelket – sorozat 19.)* – analog film/gelatin silver print 63x43 cm (2020) – 1/1
34. *Give me a Soul – sequence 18. (Adj nekem lelket – sorozat 18.)* – analog film/gelatin silver print 50x50 cm (2019) – 1/1
35. *Give me a Soul – sequence 13. (Adj nekem lelket – sorozat 13.)* – analog film/gelatin silver print 24,5x24,5 cm (2021) – 1/1
36. *Give me a Soul – sequence 17. (Adj nekem lelket – sorozat 17.)* – analog film/gelatin silver print 23x22,2 cm (2021) – 1/1
37. *Give me a Soul – sequence 3. (Adj nekem lelket – sorozat 3.)* – analog film/gelatin silver print 25x25 cm (2021) – (1/1)
38. *Give me a Soul – sequence 16. (Adj nekem lelket – sorozat 16.)* – analog film/gelatin silver print 24,5x24,5 cm (2021) – 1/1
39. *Give me a Soul – sequence 10. (Adj nekem lelket – sorozat 10.)* – analog film/gelatin silver print 24,5x24,5 cm (2021) – 1/1
40. *Give me a Soul – sequence 14. (Adj nekem lelket – sorozat 14.)* – analog film/gelatin silver print 49x48,5 cm (2019) – 1/1
41. *Give me a Soul – sequence 21. (Adj nekem lelket – sorozat 21.)* – analog film/gelatin silver print 22,6x22,7 cm (2020) – 1/1
42. *Give me a Soul – sequence 2. (Adj nekem lelket – sorozat 2.)* – analog film/gelatin silver print 60x40 cm (2019) – 1/1
43. *Give me a Soul – sequence 23. (Adj nekem lelket – sorozat 23.)* – analog film/gelatin silver print 60x43,5 cm (2020) – 1/1
44. *Give me a Soul – sequence 4. (Adj nekem lelket – sorozat 4.)* – analog film/gelatin silver print 60x40 cm (2019) – 1/1
45. *Ferite (Sebek)* – analog film/gelatin silver print 18,5x19 cm (2022) – 1/1
46. *Esisto (Létezem)* – analog film/gelatin silver print 50x49 cm (2023) – 1/1
47. *Metamorfosi I (Átváltozás I)* – analog film/gelatin silver print 23x19 cm (2023) – 1/1
48. *Metamorfosi II (Átváltozás II)* – analog film/gelatin silver print 23,5x19 cm (2023) – 1/1
49. *Metamorfosi III (Átváltozás III)* – analog film/gelatin silver print 21,5x19 cm (2023) – 1/1
50. *Metamorfosi IV (Átváltozás IV)* – analog film/gelatin silver print 19,5x19 cm (2023) – 1/1

51. *Metamorfosi V (Átváltozás V) - analog film/gelatin silver print 21,5x19 cm (2023) - 1/1*
52. *Metamorfosi VI (Átváltozás VI) - analog film/gelatin silver print 20,85x20,2 cm (2023) - 1/1*
53. *Dietro una tenda I. (Függöny mögött I.) - analog film/gelatin silver print 30x30 cm (2023) - 1/1*
54. *Dietro una tenda II. (Függöny mögött II.) - analog film/gelatin silver print 30x30 cm (2023) - 1/1*
55. *Dietro una tenda III. (Függöny mögött III.) - analog film/gelatin silver print 30x30 cm (2023) - 1/1*
56. *Dietro una tenda IV. (Függöny mögött IV.) - analog film/gelatin silver print 30x30 cm (2023) - 1/1*
57. *Beginning and end (Kezdet és a vég) - analog film/gelatin silver print 40x60 cm (2020) - 1/1*